

## O OSO E OS DOUS AMIGOS



Museo  
do Pobo  
Galego



instituto de  
estudos das  
identidades

<b>NOME DO DOCUMENTO:</b>	MPG_NoCa_0010_004_id704_D
<b>AUDIO DE REFERENCIA:</b>	MPG_NoCa_0010_004_id704.mp3
<b>TIPO DE DOCUMENTO:</b>	Rexistro directo dun evento. Conto
<b>MATERIAL DISPONÍBLE:</b>	Audio mp3 (editado e dixitalizado pola compiladora) Transcrición de texto
<b>DURACIÓN:</b>	0:01:33

### DATOS DA RECOLLIDA

- **DATA DA RECOLLIDA:** 1997
- **LOCALIZACIÓN:**

<b>Lugar/ aldea/ barrio:</b>	Filgueira
<b>Parroquia:</b>	Castro
<b>Concello:</b>	Cerdedo
<b>Provincia:</b>	Pontevedra
<b>País:</b>	Galicia
- **INFORMANTE**

<b>Nome:</b>	Dolores Simal Doval
<b>Idade no momento da recollida:</b>	58
- **RECOLLEDOR/ORA:** María Xosé Varela Solla
- **COMPILADORA:** Camiño Noia Campos
- **COLECCIÓN:** Camiño Noia (NoCa)
- **CLASIFICACIÓN E REFERENCIAS DESTE CONTO NO LIBRO “CONTOS GALEGOS DE TRADICIÓN ORAL” E NO “CATÁLOGO TIPOLÓXICO DO CONTO GALEGO DE TRADICIÓN ORAL”:**

<b>Tipo:</b>	Contos de animais
<b>Subtipo:</b>	Animais salvaxes e humanos
<b>Referencia:</b>	179 AT



Museo  
do Pobo  
Galego



instituto de  
estudos das  
identidades

## CONTEXTO

Durante a década de 1990 até os anos 2000, a catedrática emérita e profesora de filoloxía galega María Camiño Noia Campos, dirixiu un valioso proxecto de recollida, catalogación e divulgación do conto galego de tradición oral. Neste proceso foi imprescindible a axuda do seu alumnado e de bolseiros, que se encargaron de facer as recollidas de campo gravando a persoas que aínda recordaban contos e que ademais sabían contalos. Os traballos, que se realizaron en Galicia e nas áreas de lingua galega de Asturias, León, Zamora e Cáceres, constitúen hoxe unha testemuña única dun rico patrimonio que estaba a piques de desaparecer. O froito de traballar con todo este material plasmouse en varias obras - citadas máis abaixo na bibliografía - nas que Camiño Noia sistematizou a narrativa galega oral de acordo a criterios recoñecidos internacionalmente. Nomeadamente, a súa última obra *Catalogue of Galicia Folktales* - editada pola prestixiosa Kalevala Society de Finlandia - coloca o conto galego dentro da tradición oral europea, dándolle un espazo de referencia no folklore internacional.

O APOI dispón actualmente, grazas á cesión de Camiño Noia, dos materiais orixinais froito das recollidas: a colección completa das gravacións e as transcripcións cos datos de campo. Presentamos o seu material seguindo os criterios do catálogo tipolóxico realizado pola propia compiladora.

## NOTAS SOBRE A TRANSCRICIÓN DO TEXTO

A transcripción foi tomada dos documentos cedidos pola compiladora.

Respectouse a pronuncia da persoa e as palabras e expresións coloquiais transcribíronse tal e como foron ditas.

## BIBLIOGRAFÍA

NOIA CAMPOS, M<sup>a</sup> Camiño (2010): *Catálogo tipolóxico do conto galego de tradición oral: clasificación, antoloxía e bibliografía*. Vigo : Universidade de Vigo, Servizo de Publicacións.

NOIA CAMPOS, M<sup>a</sup> Camiño (2002): *Contos galegos de tradición oral*. Vigo: Nigratrea.

NOIA CAMPOS, M<sup>a</sup> Camiño (2021): *Catalogue of Galicia Folktales*. Kalevala Society.

## PALABRAS CHAVE

conto, narración, animal salvaxe, oso

**EDICIÓN DA PRESENTE FICHA:** Sara Santalla Iglesias



## TRANSCRICIÓN

Eran dous rapaces que andaban sempre xuntos, que eran moi amigos. Era un que era moi forte, e o outro que non era así tan forte. E despois un día que foron de paseo así por un sitio que encontraron un oso. Entónces os rapaces, que eran pequenos, e colleron medo.

Pero o que era máis forte subeu por un árbol arriba e claro, aquel despois non lle tiña medo ao oso, pero o outro non foi capaz de subir e colleu e que se deitou, alí, e que fixo o morto.

Entónces que o oso que veu e que o cheirou por tódolos lados, e que o cheirou, e que estivo alí onda el... e co mesmo, parece que lle falaba ao oído. E que o rapaz que fixo o morto hasta que o oso marchou

E que despois que outro lle dixo:

- Ai que medo, que medo eh! Pensei que te iba comer. Porque mesmo parece que che falaba ó oído.

E o outro despois que lle dixo:

- Si, faloume ao oído.

- E logo, que che dixo?

- Pois díxome uha cousa moi bonita pero a ti non che vai gustar que cha diga.

- Dimo, a ver que che dixo.

- Pois díxome: “No te fíes en la persona que si te ve en peligro te abandona”.